

РЕШЕНИЕ

№ 2005

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **1067** по описа за **2020** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК: [ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], бул. „Д. Б. № 87, чрез адв. М. Г., срещу решение № 305888 от 19.12.2019 г., постановено по н.а.х.д. № 13014 по описа за 2019 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 10 състав.

С касационната жалба се релевират доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Посочено е, че неправилно с НП е наложено наказание, извършено в условия на „повторност“, като в АУАН не се съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Сочи се също и, че процесното НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. Твърди се, че квалификацията на нарушението е неправилна. Твърди също, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Наложено наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение, с което да се отмени оспореният съдебен акт и да постанови ново решение, с което да се отмени НП.

Касаторът – ЗД [фирма] - в проведеното публично заседание по делото, редовно

призован, не се представлява.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, чрез процесуален представител юрк. С., оспорва касационната жалба, като счита същата за неоснователна по подробни доводи изложени в представените по делото писмени бележки, както и в проведено публично заседание по делото. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е потвърдил Наказателно постановление (НП) № Р-10-716/23.07.2019 г., издадено от член на Комисията за финансов надзор, изпълняващ правомощията на заместник-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора, на основание чл. 647, ал. 2, чл. 644, ал. 2 предл. 2 вр. ал. 1 т. 2 Кодекса за застраховането (КЗ) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000,00 лева за нарушение на чл. 108, ал. 1 КЗ.

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответно по вид и размер е и наложената административна санкция. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дружеството - касатор е ангажирана законосъобразно, поради което е потвърдил НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на

процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

В случая е безспорно доказано и е установено, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ тъй като в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ не се е произнесъл по застрахователна претенция № [ЕГН] за изплащане на застрахователно обезщетение за причинени имуществени вреди на лек автомобил по един от посочените в т. 1 и т. 2 от посочената разпоредба начин, като: 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или, 2. мотивирано откаже плащането.

От събраните пред въззивният съд доказателства се установява, че след завеждането на претенция № [ЕГН] във връзка с настъпило застрахователно събитие и на основание сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“, обективиран в застрахователна полица № BG/02/118003018800, както и извършване на оглед на увредения автомобил и съставяне на опис на констатираните увреждания, като след 07.12.2018 г. от застрахованото лице не са изисквани допълнителни документи. Следователно от тази датата на огледа и съставеният за него протокол започва да тече срока от 15 работни дни за произнасяне по един от двата определени в чл. 108, ал. 1 от КЗ начина, т.е. считано от 07.12.2018 г. е започнал да тече срока по чл. 108, ал.1 от КЗ и е изтекъл съответно на 03.01.2019 г. Установено е още от фактите по делото, че обезщетението е изплатено на 08.04.2019 г., т. е. извън 15-дневния срок и в нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. При така описаната фактология правилно и законосъобразно въззивният съд е приел доказаност на извършеното нарушение, като следва да се има предвид, че достатъчно е застрахователното дружество да прояви бездействие - да не се произнесе или да се произнесе извън този срок, за да му бъде ангажирана административно-наказателна отговорност по чл.644 ал.2 във вр. ал.1 т.2 от КЗ.

Настоящият касационен състав споделя всички изложени мотиви от въззивния съд, поради което и на основание чл. 221, ал.1, изр.2 от АПК, същите не следва да се преповтарят.

По касационните оплаквания:

По отношение наведените в жалбата доводи, че неправилно е наложена санкция за нарушение, извършена при условията на повторност следва да се има предвид, че от доказателствата по делото се установява, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № P-10-634 от 31.07.2017 г. (влязло в сила на 08.05.2018 г.) за извършено същото по вид нарушение.

По силата на § 1, т. 37 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2000 до 40000 лева, с което административно наказващият орган се е съобразил и е наложил на дружеството имуществена санкция в близък до предвидения минимален размер – 2500 лв. Поради изложеното настоящият състав намира, че законосъобразно административно наказващият орган е определил размера на наложеното наказание и правната квалификация по чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ при установена повторност на извършеното нарушение.

Съдът приема, че извършеното от касатора административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Затова санкционираното юридическо лице не следва да бъде освободено от административно-наказателна отговорност. В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение.

Следователно не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.06.2019 г., постановено по н.а.х.д. № 21873 по описа за 2018 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 147 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място] да заплати на Комисията за финансов надзор съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.